

Annie oftewel Het bizarre leven van een Bemmelse huisvrouw

In de jaren 60 en 70 terroriseerde ene Annie E. het kosmopolitische Betuwse dorpje Bommel niet alleen met voor-de-gek-houderij, afpersing en het stelen van zeventiende-eeuwse konterfeitsels maar ook met moord; ze vermoordde haar vader en haar moeder. De in Bommel geboren schrijver Michel Bongers is zo door haar gefascineerd dat hij een boek schreef over het Onmens van Bommel, overigens zonder in te gaan op mogelijke oedipale consideransen die verder gaan dan Sophocles en Freud.

Ook A. F. Th. van der Heijden nam in zijn romancyclus 'De tandeloze tijd' een lijkig deel op over de ravissante gebeurtenissen rond Bemmelse Annie en verrijkte zo de Nederlandse belletrise met een doorwrocht boekwerk over deze delinquente en snode dame.

Annie groeide op in een autarkische gemeenschap met een weids uitzicht op de Elster contreien waarin op dat moment van Facebookvoyeurs nog geen sprake was. Haar ouders waren, om een litotes te gebruiken, niet onbemiddeld. Het plegen van kleine en grote delicten vulde een belangrijk deel van haar leven maar Annie heeft ook fanatiek gevolleybald en gebaseballd. Ook deed zij aan aerobicen maar dat was meer een voorwendsel om onder de mensen te komen.

Annie was geen culinair toptalent maar kon te allen tijde een uitstekende boekweiten- en gruttenbrij en – rond de kerstdagen – malse balkenbrij klaarmaken. Een van Annies aanwensels was het combineren van deze gerechten met een crème brûlée en een koninginnensoep tot een lucullisch hoogstandje voor de bête lobbessen waaruit haar vriendenkring bestond.

De vader van Annie die aanvankelijk coûte que coûte opteerde voor een baan als sekwester, nam na een face-to-facegesprek met Annies opa, het agrarische bedrijf van hem over. Vader verdiende zijn geld met het telen van vergeet-me-nietachtige bloemsoorten die het goed doen rond een twee-onder-een-kapwoning, een no-goarea voor liefhebbers van de moderne betontuinen.

De moord op haar vader bleek wat voorbarig: bij een minutieuze autopsie werd bij hem een beginnende levercirrose vastgesteld. Post hoc werd ontdekt dat de man een kannenkijker was en behoorde tot een notoir Bommels gezelschap van zatteriken dat de kunst van het pintelieren en rinkelrooien op eenzame hoogte bedreef.

Het ter ziele gaan van haar vader leverde Annie geen windeieren op: zo richtte zij van de erfenis haar domicilie opnieuw in. Zij paste daarbij de art-decostijl toe met uitzondering van een gecapitonneerd canapeetje in Louis Quinzestijl dat ze in de curieuze nalatenschap had aangetroffen.

Annie vermoordde haar goeiige moeder in koelen bloede. De ongebreidelde pseudologische moordnares hield tijdens het verhoor door de lokale hermandad vol dat de bloedspatten op haar suède jasje een poging waren om dit van een flamboyante decoratie te voorzien. Het esthetisch niet erg verantwoorde affreuze en macabere wrochtsel droeg bij aan haar demasqué, maar het was uiteindelijk een sneue Van der Borgbon die haar door de mand deed vallen.

De consciëntieuze rechter besloot haar uiteindelijk een straf toe te wijzen in de vorm van een verblijf in een ursulinenklooster op de grens van de Franse en Spaanse Pyreneeën. In een andere, mediëvale, tijd had de eclatante juridische fijnslijper haar ongetwijfeld onderworpen aan een autodafe.